

ΤΖΕΝΙΦΕΡ Λ. ΑΡΜΕΝΤΡΑΟΥΤ

ΟΥΙΔΙΑΝΟΣ

ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ 1

Τι θα συνέβαινε αν η αγάπη ταξίδευε με την ταχύτητα του φωτός;

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: OBSIDIAN – A LUX NOVEL, BOOK 1
Από τις Entangled Publishing, ΗΠΑ 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Φωτεινοί 1 – Οψιδιανός**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer L. Armentrout
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Plataforma Editorial
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Jennifer L. Armentrout, 2011
Published by arrangement with Entangled Publishing LLC
through RightsMix LLC. All rights reserved.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Nadya Korobkova/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1009-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1010-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖΕΝΙΦΕΡ Λ. ΑΡΜΕΝΤΡΑΟΥΤ

ΟΥΙΔΙΑΝΟΣ

ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ 1

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

*Για την οικογένειά μου και τους φίλους μου.
Σας λατρεύω.*

Καθόμουν και κοίταζα τη στοίβα από κούτες στο δωμάτιό μου και ευχόμουν να μου είχαν συνδέσει το Ίντερνετ. Εκνευριζόμουν που δεν μπορούσα να μπω στο μπλογκ μου, με έκανε να νιώθω λειψή. Σύμφωνα με τη μαμά μου, «Η Τρελή Εμμονή της Κέιτι» ήταν όλη μου η ζωή. Εντάξει, όχι όλη μου η ζωή, αλλά ήταν σημαντικό για μένα. Εκείνη δεν ένιωθε τα βιβλία όπως εγώ.

Αναστέναξα. Ήμασταν εδώ δύο μέρες τώρα και είχαμε ακόμη μπόλικες κούτες για ξεπακετάρισμα. Εκνευριζόμουν που τις έβλεπα σκόρπιες παντού. Περισσότερο και απ' ό,τι εκνευριζόμουν που βρισκόμουν εδώ.

Τουλάχιστον είχα σταματήσει να πετάγομαι στο παραμικρό τρίξιμο από τότε που μετακομίσαμε στη Δυτική Βιρτζίνια και σε αυτό το σπίτι, που έδειχνε βγαλμένο από ταινία τρόμου. Είχε ακόμη και πυργίσκο – αναθεματισμένο πυργίσκο. Τι να σκεφτεί κανείς γι' αυτό;

Το Κέτερμαν ήταν εκτός διοίκησης, δηλαδή δε θεωρούνταν *πραγματική* πόλη. Η κοντινότερη ήταν το Πίτερσπεργκ – στην ουσία μια κωμόπολη με δυο τρία φανάρια κοντά σε κάποιες άλλες πόλεις που ούτε *Στάρμπακς* δεν είχαν. Στο σπίτι μας δεν έφτανε αλληλογραφία. Για να παίρνουμε τα γράμματα έπρεπε να πηγαίνουμε με το αυτοκίνητο μέχρι το Πίτερσπεργκ.

Βάρβαρο.

Η πραγματικότητα με χτύπησε σαν χαστούκι στο πρόσω-

πο. Η Φλόριντα δεν υπήρχε πια – την είχαν καταβροχθίσει τα χιλιόμετρα που είχαμε διανύσει, γιατί η παλαβή μαμά μου θέλησε να κάνουμε μια νέα αρχή. Δε νοσταλγούσα το Γκέινσβιλ, τον καιρό, το παλιό μου σχολείο ή το διαμέρισμά μας. Έγειρα στον τοίχο και έξυσα το μέτωπο με την παλάμη μου.

Τον μπαμπά μου νοσταλγούσα.

Και η Φλόριντα ήταν ο μπαμπάς. Εκεί είχε γεννηθεί, εκεί γνώρισε τη μαμά μου και εκεί όλα ήταν τέλεια... μέχρι που κατέρρευσαν. Τα μάτια μου έτσουξαν, αλλά αντιστάθηκα στα δάκρυα. Με το κλάμα δεν άλλαζε το παρελθόν και ο μπαμπάς θα στεναχωριόταν αν ήξερε πως ακόμη κλαίω, τρία χρόνια μετά.

Αλλά νοσταλγούσα και τη μαμά. Τη μαμά που είχα πριν πεθάνει ο μπαμπάς, αυτή που συνήθιζε να κουλουριάζεται στον καναπέ δίπλα μου και να διαβάζει γλυκανάλατα μυθιστορήματα. Μου φαινόταν να έχουν περάσει αιώνες από τότε. Μισή χώρα πάντως είχε σίγουρα περάσει.

Από τότε που πέθανε ο μπαμπάς, η μαμά άρχισε να δουλεύει πολύ περισσότερο. Κάποτε ήθελε να βρίσκεται σπίτι. Ύστερα προτιμούσε να βρίσκεται όσο πιο μακριά γινόταν. Τελικά τα παράτησε και αποφάσισε ότι έπρεπε να φύγουμε όσο το δυνατόν πιο μακριά. Τουλάχιστον, από τότε που ήρθαμε εδώ, παρόλο που ακόμη δουλεύει σαν τρελή, συμμετέχει περισσότερο στη ζωή μου.

Είχα αποφασίσει να αγνοήσω τον έμφυτο αυθορμητισμό μου και να αφήσω τις κούτες στην τύχη τους σήμερα, όταν μια γνωστή μυρωδιά γαργάλησε τη μύτη μου. Η μαμά μαγείρευε. Αυτό δεν ήταν και τόσο καλό.

Έτρεξα κάτω.

Στεκόταν μπροστά στην ηλεκτρική κουζίνα, φορώντας τα πλουμιστά ρούχα της φασίνας. Μόνο αυτή μπορούσε να δείχνει όμορφη ακόμη και με τέτοια αμφίεση. Η μαμά είχε υπέροχα ολόισια ξανθά μαλλιά και λαμπερά καστανά μάτια. Ακό-

μη κι έτσι, με την ποδιά, εγώ μπροστά της φάνταζα άχρωμη με τα γκρίζα μου μάτια και τα συνηθισμένα καστανά μαλλιά μου.

Και δεν έχω ιδέα πώς έγινε, αλλά κατέληξα να είμαι πιο... στρογγυλεμένη από εκείνη. Είχα γεμάτους γοφούς, σαρκώδη χείλη και τεράστια μάτια, τα οποία η μαμά μου λάτρευε αλλά με έκαναν να δείχνω σαν αυτές τις τρελές κούκλες που πουλάνε τα παιχνιδάκια.

Γύρισε και μου κούνησε την ξύλινη σπάτουλα, πιτσιλώντας την κουζίνα με μισοψημένα αυγά.

«Καλημέρα, γλυκιά μου».

Κοίταξα το χάλι και αναρωτήθηκα πώς θα αντιμετώπιζα αυτό το φιάσκο χωρίς να την πληγώσω. Προσπαθούσε να κάνει κάτι μαμαδίστικο. Αυτό ήταν σημαντικό. Ήταν πρόοδος.

«Νωρίς γύρισες».

«Δούλεψα σχεδόν διπλή βάρδια από χθες το βράδυ μέχρι σήμερα. Είναι να ξαναπάω από την Τετάρτη έως το Σάββατο, έντεκα με εννιά το πρωί. Έτσι, έχω τρεις μέρες ρεπό. Σκέφτομαι είτε να δουλέψω λίγες ώρες σε μία από τις κλινικές εδώ γύρω ή να πάω στο Γουίντσεστερ». Άδειασε την ομελέτα σε δύο πιάτα και άφησε τη μισοκαμμένη μερίδα μπροστά μου.

Τρομερή λιχουδιά. Μάλλον ήταν αργά για μια παρέμβαση, οπότε άρχισα να ψαχουλεύω σε μια κούτα στον απέναντι πάγκο που έγραφε «Μαχαιροπίρουνα και Διάφορα».

«Ξέρεις πόσο απεχθάνομαι να κάθομαι άπρακτη, γι' αυτό θα πάω να τους δω σύντομα».

Ναι, το ήξερα.

Και ενώ οι περισσότεροι γονείς θα προτιμούσαν να τους κοπεί το χέρι από το να αφήνουν μια έφηβη διαρκώς μόνη στο σπίτι, αυτό δεν ίσχυε στην περίπτωση της μαμάς μου. Με εμπιστευόταν γιατί ποτέ δεν της είχα δώσει λόγους για το αντίθετο. Όχι πως δεν το προσπάθησα. Εντάξει, ίσως να μην το προσπάθησα και πολύ.

Ήμουν όντως κάπως βαρετή.

Στην παλιά παρέα που είχα στη Φλόριντα, δεν ήμουν βέβαια η ήσυχη, αλλά δεν έκανα ποτέ κοπάνες, είχα πάντα καλούς βαθμούς και σε γενικές γραμμές ήμουν καλό κορίτσι. Όχι επειδή φοβόμουν να κάνω κάτι απερίσκεπτο ή τρελό· απλώς δεν ήθελα να φορτώνω τη μαμά με περισσότερες έγνοιες. Όχι τότε τουλάχιστον...

Πήρα από την κούτα δύο ποτήρια και τα γέμισα με την πορτοκαλάδα που είχε αγοράσει η μαμά στον γυρισμό προς το σπίτι.

«Θες να πάω σουπερμάρκετ σήμερα; Η κουζίνα είναι άδεια».

Κούνησε το κεφάλι και άρχισε να μιλά μπουκωμένη με ομελέτα.

«Τα πάντα σκέφτεσαι, αγάπη μου. Μια βόλτα στο σουπερμάρκετ θα σου κάνει καλό». Πήρε το πορτοφόλι της από το τραπέζι και έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα. «Αυτά νομίζω πως φτάνουν».

Έχωσα τα λεφτά στην τσέπη του τζιν μου δίχως να κοιτάξω το ποσό· ούτως ή άλλως, πάντα περισσότερα μου έδινε.

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα.

Έγειρε μπροστά και τα μάτια της έλαμψαν.

«Λοιπόν, που λες... σήμερα το πρωί είδα κάτι πολύ ενδιαφέρον».

Ένας Θεός μόνο μπορεί να την καταλάβει. Χαμογέλασα.

«Τι;»

«Παρατήρησες ότι δίπλα μένουν δύο παιδιά στην ηλικία σου;»

Το λαγωνικό που κρύβω μέσα μου σήκωσε τα αυτιά.

«Αλήθεια;» είπα.

«Δεν έχεις βγει καθόλου έξω, έτσι δεν είναι;» Χαμογέλασε. «Εγώ πίστευα ότι θα είχες ήδη ασχοληθεί με αυτό το φρικτό παρτέρι εκεί μπροστά».

«Το έχω σκοπό, αλλά οι κούτες δεν πρόκειται να αδειάσουν μόνες τους». Της έριξα ένα αυστηρό βλέμμα. Τη λάτρευα, αλλά μερικές φορές προτιμούσα να το ξεχνώ. «Τέλος πάντων, πες μου για τα παιδιά».

«Λοιπόν, το ένα είναι κορίτσι, που φαίνεται να είναι στην ηλικία σου, και το άλλο αγόρι». Χαμογέλασε. «Και κούκλος».

Ένα κομματάκι ομελέτας πήγε και στάθηκε στον λαιμό μου. Ήταν αηδία να ακούω τη μαμά να μιλά έτσι για αγόρια της ηλικίας μου.

«Κούκλος; Μαμά, σοβαρέψου».

Η μαμά σηκώθηκε από τον πάγκο, πήρε το πιάτο της και πήγε στον νεροχύτη.

«Γλυκιά μου, μπορεί να μεγάλωσα, αλλά τα μάτια μου ακόμη μια χαρά λειτουργούν. Και νωρίτερα έπαθαν πλάκα».

Μόρφασα. Διπλή αηδία.

«Διγυρρεύεσαι τους πιτσιρικάδες τώρα; Μήπως περνάς καμιά κρίση μέσης ηλικίας για την οποία θα έπρεπε να ανησυχώ;»

Πλένοντας το πιάτο της, με κοίταξε πάνω από τον ώμο της.

«Κέιτι, ελπίζω να κάνεις μια προσπάθεια να τους γνωρίσεις. Νομίζω πως θα σου κάνει καλό να αποκτήσεις φίλους πριν ξεκινήσει το σχολείο». Παύση και χασμουρητό. «Μπορούν να σε ξεναγήσουν λίγο και στην πόλη, τι λες;»

Δεν ήθελα με τίποτα να σκέφτομαι την πρώτη μέρα του σχολείου και το ότι θα ήμουν άγνωστη μεταξύ αγνώστων. Πέταξα την ομελέτα στα σκουπίδια.

«Ναι, ωραία θα ήταν. Αλλά δεν έχω καμία όρεξη να χτυπήσω την πόρτα τους, ζητιανεύοντας την παρέα τους».

«Δε θα ζητιανέψεις. Ειδικά αν φορέσεις κανένα από αυτά τα όμορφα φορεματάκια που φορούσες στη Φλόριντα, αντί γι' αυτά που προτιμάς τώρα», είπε, τραβώντας απαλά τη λαιμόκοψη της μπλούζας μου. «Θα φλερτάρεις».

Κοίταξα τη φράση πάνω στο μακό ύφασμα. ΤΟ ΜΠΛΟΓΚ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ. Δεν είχε τίποτα το κακό.

«Μήπως να πάω με τα εσώρουχα;»

Χτύπησε σκεπτική το δάχτυλο στο πιγούνι της.

«Αυτό σίγουρα θα του έμενε αξέχαστο».

«Μαμά!» είπα γελώντας. «Κανονικά θα έπρεπε να μου κάνεις παρατήρηση και να μου πεις ότι αυτό θα ήταν απαράδεκτο!»

«Μωρό μου, ποτέ δεν ανησυχώ ότι θα κάνεις κάτι ανόητο. Αλλά, σοβαρά τώρα, κάνε μια προσπάθεια».

Δεν ήμουν σίγουρη για το πώς «θα έκανα μια προσπάθεια». Χασμουρήθηκε ξανά.

«Λοιπόν, γλυκιά μου, πάω να κοιμηθώ λιγάκι».

«Εντάξει, και εγώ πάω να ψωνίσω». Ίσως έπαιρνα και λίγο κηπευτικό χώμα και μερικά φυτά. Το παρτέρι εκεί έξω ήταν όντως φρικτό.

«Κέйти;» είπε η μαμά, σταματώντας στην πόρτα συνοφρυωμένη.

«Ναι;»

Μια σκιά πέρασε φευγαλέα από το πρόσωπό της και τα μάτια της σκοτεινίασαν κάπως.

«Ξέρω πως αυτή η μετακόμιση είναι δύσκολη για σένα, ειδικά μία χρονιά πριν τελειώσεις το σχολείο, αλλά είναι για το καλό μας. Αν μέναμε εκεί, σ' εκείνο το διαμέρισμα, χωρίς εκείνον... Πρέπει να αρχίσουμε πάλι να ζούμε. Το ίδιο θα ήθελε και ο μπαμπάς σου».

Ο κόμπος στον λαιμό που νόμιζα ότι είχα αφήσει στη Φλόριντα επανήλθε δριμύτερος.

«Το ξέρω, μαμά. Καλά είμαι».

«Αλήθεια;» ρώτησε, σφίγγοντας απαλά τις γροθιές της. Το φως του ήλιου που τρύπωνε από το παράθυρο αντανάκλυνε στη χρυσή βέρα στο δάχτυλό της.

Κούνησα βιαστικά το κεφάλι θέλοντας να την καθησυχάσω. «Είμαι καλά. Και θα πάω δίπλα. Ίσως μου πουν πού είναι το σουπερμάρκετ. Ξέρεις, να κάνω μια προσπάθεια».

«Υπέροχα! Αν χρειαστείς τίποτα, πάρε με. Εντάξει;» Τα μάτια της μαμάς δάκρυσαν στο επόμενο μακρόσυρτο χασμουρητό. «Σ' αγαπώ, γλυκιά μου».

Πήγα να της πω ότι την αγαπώ κι εγώ, αλλά εξαφανίστηκε πάνω πριν προλάβω να ξεστομίσω τα λόγια.

Τουλάχιστον προσπαθούσε να αλλάξει κι εγώ ήμουν αποφασισμένη να προσπαθήσω τουλάχιστον να προσαρμοστώ εδώ. Όχι να κρύβομαι στο δωμάτιό μου πάνω από το λάμπτο όλη μέρα, όπως φοβόταν η μαμά πως θα κάνω. Αλλά το να γνωρίσω παιδιά που δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου δεν ήταν το καλύτερό μου. Χίλιες φορές να διάβαζα κανένα βιβλίο ή να ενημέρωνα το μπλογκ μου.

Δάγκωσα το χείλος μου. Μέσα μου άκουσα τη φωνή του μπαμπά μου, την αγαπημένη του φράση να με ενθαρρύνει. «Έλα, γατούλα μου, μην είσαι θεατής της ζωής». Ίσιωσα τους ώμους. Ο μπαμπάς δεν άφηνε ποτέ τη ζωή να τον προσπερνά...

Και το να ζητήσω οδηγίες για το κοντινότερο σουπερμάρκετ ήταν μια αρκετά αθώα δικαιολογία για να τους γνωρίσω. Αν η μαμά είχε δίκιο και *όντως* ήταν στην ηλικία μου, ίσως η κίνηση να μην πήγαινε τελείως στραφί. Ήταν ανόητο, μα θα το έκανα. Πριν το μετανιώσω, διέσχισα βιαστικά τον κήπο και το ιδιωτικό δρομάκι.

Ανέβηκα στη φαρδιά βεράντα, άνοιξα τη σήτα της πόρτας, χτύπησα και έκανα ένα βήμα πίσω για να στρώσω τις ζάρες της μπλούζας μου. *Είμαι άνετη. Το 'χω.* Δεν είναι παράξενο να ζητά κανείς οδηγίες.

Βαριά βήματα ακούστηκαν πίσω από την πόρτα και με το που άνοιξε βρέθηκα να αντικρίζω ένα πολύ φαρδύ, ηλιοκαμένο, μυώδες στέρνο. Και γυμνό στέρνο. Το βλέμμα μου κοκά-

λωσε και η ανάσα μου... σκάλωσε. Το τζιν έπεφτε χαμηλά στους γοφούς του, αποκαλύπτοντας μια λεπτή γραμμή από καστανό χνούδι ακριβώς κάτω από τον αφαλό, το οποίο χανόταν στη ζώνη του παντελονιού.

Η κοιλιά του ήταν γυμνασμένη. Τέλεια. Σε προκαλούσε να την αγγίξεις. Σίγουρα όχι η κοιλιά που θα φανταζόμουν σε ένα δεκαεπτάχρονο αγόρι, γιατί τόσο χρονών τον έκανα, αλλά εντάξει, δεν είχα παράπονο. Δυστυχώς, όμως, δεν είχα και μιλιά. Και είχα καρφωθεί κανονικά.

Με τα μάτια μου επιτέλους να παίρνουν ξανά τον ανήφορο, αντίκρισα πυκνές, σκούρες βλεφαρίδες που στόλιζαν τα έντονα ζυγωματικά του και έκρυψαν το χρώμα των ματιών του καθώς χαμήλωσε το βλέμμα για να με κοιτάξει. Έπρεπε οπωσδήποτε να μάθω το χρώμα των ματιών του.

«Σε τι μπορώ να βοηθήσω;» Τα σαρκώδη, για φίλημα, χείλη του κύρτωσαν προς τα κάτω αντανακλώντας το ενοχλημένο ύφος του.

Η φωνή του ήταν βαθιά και σταθερή. Το είδος της φωνής που ακούς και υπακούς δίχως αντίρρηση. Οι βλεφαρίδες του ανασηκώθηκαν αποκαλύπτοντας δύο μάτια τόσο πράσινα και λαμπερά, σαν ψεύτικα. Είχαν έντονο σμαραγδένιο χρώμα που ερχόταν σε αντίθεση με το σοκολατένιο του δέρμα.

«Λοιπόν;» είπε ξανά, ακουμπώντας το χέρι στην κάσα της πόρτας και σκύβοντας ελαφρά. «Σου έφαγε κανείς τη γλώσσα;»

Πήρα μια κοφτή ανάσα και έκανα ένα βήμα πίσω. Ήμουν η προσωποποίηση της αμηχανίας.

Το αγόρι παραμέρισε μια κυματιστή τούφα μαλλιών από το μέτωπό του. Κοίταξε πίσω από τον ώμο μου και μετά πάλι εμένα.

«Λοιπόν, θα μετρήσω, ένα...»

Μέχρι να ξαναβρώ τη φωνή μου, ήθελα ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί.

«Ανα... αναρωτιόμουν αν ήξερες πού βρίσκεται το κοντι-

νότερο σουπερμάρκετ. Με λένε Κέιτι. Μόλις μετακόμισα δίπλα». Έδειξα το σπίτι μου, χειρονομώντας σαν ηλίθια. «Πριν από δύο μέρες...»

«Το ξέρω».

Εεεντάξει.

«Λοιπόν, ήλιπιζα κάποιος να μου πει τον συντομότερο δρόμο για το σουπερμάρκετ και ίσως για κανένα φυτώριο».

«Φυτώριο;»

Για κάποιον λόγο, αυτό δεν ακούστηκε σαν ερώτηση, αλλά εγώ έσπευσα ούτως ή άλλως να απαντήσω.

«Ναι, βλέπεις, υπάρχει ένα παρτέρι μπροστά από...»

Δε σχολίασε, απλώς σήκωσε δύσπιστα το φρύδι.

«ΟΚ».

Η ντροπή που ένιωθα μέχρι εκείνη τη στιγμή άρχισε να μετατρέπεται σε θυμό.

«Λοιπόν, όπως βλέπεις, χρειάζομαι μερικά φυτά...»

«Για το παρτέρι. Το κατάλαβα». Ακούμπησε τον γοφό του στην κάσα της πόρτας και σταύρωσε τα χέρια στο στήθος. Κάτι έλαμψε στα πράσινα μάτια του. Όχι θυμός, κάτι άλλο.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Αν ο τύπος με διέκοπτε άλλη μία φορά... Η φωνή μου ακούστηκε σαν της μητέρας μου όταν μικρή με μάλωνε που έπιανα αιχμηρά αντικείμενα.

«Θέλω να βρω ένα μαγαζί όπου μπορώ να αγοράσω τρόφιμα και φυτά».

«Το γνωρίζεις, φαντάζομαι, ότι η πόλη έχει μόνο έναν κεντρικό δρόμο, σωστά;» Σήκωσε και τα δύο φρύδια σαν να αναρωτιόταν πόσο ηλίθια μπορεί να ήμουν, και εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα τι ήταν αυτή η λάμψη που είχα δει στα μάτια του. Κοροϊδία με μπόλικη δόση συγκαταβατικότητας.

Για ένα λεπτό, έμεινα άναυδη. Ήταν ίσως ο πιο όμορφος άντρας που είχα δει ποτέ μου και, δυστυχώς, εντελώς κόπανος. Τρέχα γύρευε.

«Λοιπόν, το μόνο που ήθελα ήταν οδηγίες. Προφανώς σε πετυχαίνω σε ακατάλληλη ώρα», είπα.

Στα χείλη του ζωγραφίστηκε ένα λοξό χαμόγελο.

«Όλες οι ώρες είναι ακατάλληλες για να χτυπάς την πόρτα μου, μικρή».

«Μικρή;» επανέλαβα, έκπληκτη.

Άντε πάλι το κοροϊδευτικό φρύδι. Είχα αρχίσει να το μισώ.

«Δεν είμαι μικρή. Είμαι δεκαεπτά».

«Αλήθεια;» είπε, ανοιγοκλείνοντας έκπληκτος τα μάτια.

«Με δωδεκάχρονη μοιάζεις. Όχι. Ίσως με δεκατρίαχρονη. Η αδελφή μου έχει μια κούκλα με πελώρια μάτια και ανέκφραστο βλέμμα που σου φέρνει λίγο».

Του θύμιζα *κούκλα; Με ανέκφραστο βλέμμα; Ο θυμός που φούντωσε μέσα μου μου έκαψε το στήθος και ανέβηκε στον λαιμό μου.*

«Μάλιστα, ωραία. Χίλια συγγνώμη για την ενόχληση. Να είσαι σίγουρος ότι δεν πρόκειται να σου ξαναχτυπήσω την πόρτα». Έκανα μεταβολή, πριν ενδώσω στην επιθυμία μου να του ρίξω γροθιά στη μύτη. Ή να βάλω τα κλάματα.

«Ει», φώναξε.

Κοντοστάθηκα στο τελευταίο σκαλοπάτι, χωρίς όμως να γυρίσω να του δείξω πόσο είχα αναστατωθεί.

«Τι;»

«Βγαίνεις στον δεύτερο δρόμο και στρίβεις βόρεια στον κεντρικό, όχι νότια. Θα σε βγάλει στο Πίτερσμπεργκ». Αναστέναξε ενοχλημένος, λες και μου έκανε μεγάλη χάρη. «Το σουπερμάρκετ βρίσκεται στο κέντρο. Αποκλείεται να το χάσεις. Εσύ, βέβαια, μπορεί και να το χάσεις. Ακριβώς δίπλα υπάρχει ένα κατάστημα με οικοδομικά υλικά, νομίζω. Σίγουρα θα έχουν μαραφέτια που μπαίνουν στο χώμα».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα και σχεδόν από μέσα μου πρόσθεσα: «Κόπανε».

Το γέλιο του αντήχησε βαθύ και βραχνό.

«Τέτοια λόγια δεν αρμόζουν σε μια κυρία, γατάκι».

Γύρισα απότομα.

«Μην τολμήσεις να με ξαναπείς έτσι», είπα θυμωμένα.

«Δε νομίζεις πως είναι καλύτερο από το κόπανος;» είπε κάνοντας ένα βήμα έξω από την πόρτα. «Ήταν πολύ ενδιαφέρονσα γνωριμία. Θα τη θυμάμαι για καιρό».

Εντάξει. Αυτό ήταν.

«Να σου πω κάτι; Δίκιο έχεις. Πολύ μεγάλο λάθος μου να σε αποκαλέσω κόπανο. Γιατί το κόπανος είναι πολύ ευγενική λέξη για σένα», είπα χαμογελώντας γλυκά. «Μαλάκας είσαι».

«Μαλάκας;» επανέλαβε. «Τι κομψό».

Του έκανα δάχτυλο.

Άρχισε πάλι να γελά σκύβοντας το κεφάλι. Ένας ανακατεμένος κυματιστός θύσανος έπεσε μπροστά, σκεπάζοντας σχεδόν τελείως τα έντονα πράσινα μάτια του.

«Πολύ πολιτισμένο, γατάκι. Είμαι σίγουρος πως έχεις μπόλικα ενδιαφέροντα επίθετα και χειρονομίες για μένα, αλλά δεν ενδιαφέρομαι».

Δεν είχα και πολλά άλλα να πω και να κάνω. Με όση αξιοπρέπεια μου είχε απομείνει, προχώρησα εύθυμα μέχρι το σπίτι μου, στερώντας του τη χαρά να δει πόσο τσατισμένη ήμουν. Στο παρελθόν πάντα απέφευγα τους καβγάδες, αλλά ετούτος ο τύπος πατούσε τα κουμπιά μου όπως κανένας άλλος. Έφτασα στο αμάξι μου και άνοιξα την πόρτα.

«Τα λέμε αργότερα, γατάκι!» φώναξε γελώντας και έκλεισε πίσω του δυνατά την πόρτα.

Δάκρυα ντροπής και οργής έκαψαν τα μάτια μου. Έχωσα το κλειδί στη μηχανή και έβαλα όπισθεν.

«Κάνε μια προσπάθεια», είχε πει η μαμά. Αυτά συμβαίνουν όταν κάνεις προσπάθεια.

Μου πήρε όλο τον δρόμο μέχρι το Πίτερσμπεργκ για να ηρεμήσω. Ακόμη και τότε όμως εξακολουθούσα να νιώθω ένα μείγμα ντροπής και οργής. Τι στον διάολο έτρεχε με δαύτον; Νόμιζα πως οι άνθρωποι στις μικρές πόλεις είναι ευγενικοί, δε φανταζόμουν πως συμπεριφέρονται σαν σπόρος του Σατανά.

Βρήκα τον κεντρικό δρόμο εύκολα, ίσως γιατί ήταν ο *μοναδικός* κεντρικός δρόμος. Είδα στο Μάουντ Βιου τη Μεγάλη Κοινοτική Βιβλιοθήκη και σκέφτηκα ότι κάποια στιγμή έπρεπε να βγάλω κάρτα. Τα μαγαζιά με τρόφιμα δεν ήταν πολλά. Το σουπερμάρκετ ήταν εκεί όπου είχε πει ο κόπανος.

Στις τζαμαρίες του υπήρχαν κολλημένες αφίσες με το πρόσωπο ενός αγνοούμενου κοριτσιού στην ηλικία μου με μακριά σκούρα μαλλιά και γελαστά μάτια. Οι πληροφορίες έλεγαν ότι αγνοούνταν εδώ και έναν χρόνο. Υπήρχε αμοιβή για την εύρεσή της, αλλά έπειτα από τόσο καιρό δε νομίζω πως θα εμφανιζόταν κανείς να την εισπράξει. Η σκέψη μου προκάλεσε θλίψη. Μπήκα μέσα.

Συνήθως ψώνιζα γρήγορα, χωρίς να χασομεράω στους διαδρόμους. Συνειδητοποίησα όμως ότι χρειαζόμασταν παραπάνω πράγματα, γιατί στο σπίτι είχαμε μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Σύντομα, γέμισα το καρότσι μέχρι πάνω.

«Κέιτι;»

Χαμένη στις σκέψεις μου, αναπήδησα στο άκουσμα της απαλής γυναικείας φωνής και από το ξάφνιασμα έριξα μια καρτέλα αυγά στο πάτωμα.

«Γαμώτο».

«Ω! Συγγνώμη! Σε τρόμαξα. Το συνηθίζω αυτό». Δυο μπρούντζινα χέρια μάζεψαν την καρτέλα με τα αυγά από το πάτωμα και την έβαλαν πίσω στο ράφι. Ύστερα η κοπέλα, με τα αδύνατα χέρια της, πήρε μια άλλη καρτέλα και μου την έδωσε. «Αυτά είναι σίγουρα εντάξει».

Σήκωσα το βλέμμα μου από τα τσόφλια των αυγών που έσταζαν αργά τους κρόκους τους στο πλαστικοποιημένο πάτωμα και για μια στιγμή έμεινα άναυδη. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα για την κοπέλα ήταν πως ήταν υπερβολικά όμορφη για να στέκεται σε ένα σουπερμάρκετ κρατώντας μια καρτέλα αυγά.

Εσχώριζε σαν ηλιοτρόπιο σε χωράφι γεμάτο στάχνα.

Όλοι οι υπόλοιποι ήμασταν σαν ξεθωριασμένες φωτογραφίες μπροστά της. Τα σκούρα σγουρά μαλλιά της χύνονταν μέχρι τη μέση της. Ήταν ψηλή και αδύνατη, ενώ τα σχεδόν τέλεια χαρακτηριστικά της απέπνεαν μια αθωότητα. Κάποιον μου θύμιζε, ειδικά αυτά τα έκπληκτα πράσινα μάτια. Έτριξα τα δόντια. Ήταν δυνατόν;

Χαμογέλασε.

«Είμαι η αδελφή του Ντέιμον. Με λένε Ντι». Έβαλε την καλή καρτέλα αυγών στο καρότσι μου. «Καινούργια αυγά!» είπε χαμογελώντας.

«Του Ντέιμον;»

Η Ντι έδειξε ένα έντονο φούξια τσαντάκι μέσα στο καρότσι της. Πάνω του βρισκόταν ένα κινητό.

«Του μίλησες πριν από περίπου μισή ώρα. Πήγες από το σπίτι... να ζητήσεις οδηγίες;»

Άρα λοιπόν ο κόπανος είχε όνομα. Ντέιμον – ταιριαστό. Και φυσικά η αδελφή του δε θα μπορούσε να είναι λιγότερο όμορφη από εκείνον. Και γιατί να είναι άλλωστε; Καλώς ήρθατε στη Δυτική Βιρτζίνια, τη γη των χαμένων μοντέλων. Εί-

χα αρχίσει να αμφιβάλλω σοβαρά αν θα μπορούσα να ενσωματωθώ εδώ.

«Συγγνώμη. Δεν περίμενα ότι κάποιος θα με φώναζε με το όνομά μου». Παύση. «Σου τηλεφώνησε;»

«Ναι», είπε, τραβώντας με χάρη το καρότσι της στο πλάι για να περάσει στον στενό διάδρομο ένα αγοράκι που έτρεχε φουριόζικο. «Σας είδα που μετακομίσατε με τη μαμά σου και ήθελα να περάσω. Όταν μου είπε ότι είσαι εδώ, ήθελα τόσο πολύ να σε γνωρίσω, που έτρεξα. Μου περιέγραψε πώς είσαι».

Φαντάζομαι τι περιγραφή θα έκανε.

Τα έντονα πράσινα μάτια της με κοιτούσαν με μεγάλη περιέργεια.

«Παρόλο που δεν είσαι καθόλου όπως σε περιέγραψε, εγώ θα σε αναγνώριζα. Εδώ τους γνωρίζουμε φατσικά όλους».

Είδα ένα βρόμικο παιδάκι να σκαρφαλώνει στο ράφι με τα ψωμιά.

«Νομίζω πως ο αδελφός σου δε με συμπαθεί και πολύ».

«Τι;» είπε συνοφρυωμένη.

«Ο αδελφός σου... δε νομίζω πως με συμπαθεί». Γύρισα προς το καρότσι και άρχισα να παίζω με ένα πακέτο κρέας. «Δεν ήταν και πολύ... εξυπηρετικός».

«Αχ, όχι», είπε και μετά γέλασε. Την κοίταξα απορημένη. «Συγγνώμη. Ο αδελφός μου είναι λίγο κακόκεφος».

Και λίγα λες.

«Είμαι σίγουρη πως ήταν κάτι παραπάνω από κακόκεφος».

Κούνησε το κεφάλι.

«Απλώς θα ξύπνησε στραβά. Είναι χειρότερος και από κορίτσι, πιστεψέ με. Δε σε αντιπαθεί. Είμαστε δίδυμοι. Ακόμη κι εγώ έξι φορές την εβδομάδα θέλω να τον πνίξω. Τέλος πάντων, ο Ντέιμον είναι λίγο άξεστος μερικές φορές. Δεν τα πάει καλά με... τους ανθρώπους».

Γέλασα.

«Σώπα, καλέ».

«Χάρηκα πολύ που σε πέτυχα εδώ!» είπε, αλλάζοντας θέμα. «Φαντάστηκα πως θα σας ενοχλούσα αν περνούσα από το σπίτι με τόσες δουλειές που θα έχετε να κάνετε».

«Όχι βέβαια, καθόλου δε θα μας ενοχλούσε», είπα προσπαθώντας να συγχρονιστώ με την κουβέντα. Πηδούσε από θέμα σε θέμα σαν να είχε ανάγκη από ηρεμιστικό.

«Να με έβλεπες πώς έκανα όταν ο Ντέιμον μου είπε πως ήσουν στην ηλικία μας. Κόντεψα να γυρίσω σπίτι για να τον φιλήσω», είπε, χειρονομώντας ζωηρά. «Αν ήξερα βέβαια ότι θα ήταν τόσο αγενής μαζί σου, μάλλον καμιά γροθιά θα του έριχνα τελικά».

«Φαντάζομαι», είπα χαμογελώντας. «Κι εμένα το ίδιο μού ήρθε να κάνω».

«Φαντάσου να είσαι το μοναδικό κορίτσι στη γειτονιά και να πρέπει να κάνεις παρέα μόνο με τον ενοχλητικό αδελφό σου». Κοίταξε πάνω από τον ώμο της, σμίγοντας τα καλογραμμένα της φρύδια.

Ακολούθησα το βλέμμα της. Τώρα το αγοράκι κρατούσε από ένα μπουκάλι γάλα σε κάθε χέρι, πράγμα που μου θύμισε ότι χρειαζόμασταν και γάλα.

«Επιστρέφω αμέσως», είπα, προχωρώντας προς το ψυγείο των γαλακτοκομικών.

Επιτέλους, από τη γωνία φάνηκε η μητέρα του αγοριού, φωνάζοντας: «Τίμοθι Ρόμπερτς, βάλε αμέσως τα πράγματα στη θέση τους! Τι πας να...»

Ο μικρός τής έβγαλε τη γλώσσα. Μερικές φορές το να βρίσκεσαι κοντά σε παιδιά είναι ο τέλειος τρόπος αποχής από το σεξ. Βέβαια, εγώ συγκεκριμένα δεν έχω ανάγκη τα παιδιά για να το κάνω. Πήρα τα γάλατα και γύρισα στην Ντι, που εκείνη τη στιγμή κοίταζε το πάτωμα. Κρατούσε τόσο σφιχτά τη λαβή του καροτσιού, που οι αρθρώσεις της είχαν ασπρίσει.

«Τίμοθι, γύρνα πίσω αυτή τη στιγμή!» φώναξε η μητέρα, αρπάζοντας τον μικρό γερά από το μπράτσο. Από τον αυστηρό κότσο της ξέφευγαν μερικές τούφες μαλλιών. «Τι σου έχω πει;» ούρλιαξε. «Δε θα τους πλησιάζεις αυτούς».

Αυτούς; Περίμενα πως θα δω και άλλους τριγύρω. Όμως ήταν μόνο η Ντι και... εγώ. Μπερδεμένη, κοίταξα τη γυναίκα. Σοκαρίστηκα όταν είδα τα σκούρα μάτια της να πλημμυρίζουν από αηδία. Καθαρή απέχθεια. Και πίσω από αυτήν, με τον τρόπο με τον οποίο τα χείλη της σχημάτισαν λεπτή γραμμή και έτρεμαν, φάνηκε πως υπήρχε και φόβος.

Και κοίταζε απευθείας την Ντι.

Μετά πήρε τον ζωηρό μικρό αγκαλιά και έφυγε τρέχοντας, παρατώντας το καρότσι της στη μέση του διαδρόμου.

Γύρισα στην Ντι.

«Τι στο καλό ήταν αυτό;»

Η Ντι χαμογέλασε, λίγο ψυχρά ωστόσο.

«Μικρή πόλη. Οι ντόπιοι είναι λίγο παράξενοι. Μη δίνεις σημασία. Λοιπόν, θα έχεις βαρεθεί πολύ φαντάζομαι έπειτα από τόσο ξεπακετάρισμα και ψώνια. Είναι δύο από τα χειρότερα μου. Δηλαδή, η κόλαση θα μπορούσε να αποτελείται μόνο από αυτά τα δύο. Φαντάζεσαι να πρέπει να ξεπακετάρεις και να ψωνίζεις για μια αιωνιότητα;»

Δεν μπόρεσα να μη χαμογελάσω καθώς πάσχιζα να παρακολουθώ τη φλυαρία της Ντι και ταυτόχρονα να τελειώνω με τα ψώνια. Κανονικά, ένας τέτοιος άνθρωπος θα με κούραζε σε πέντε δευτερόλεπτα, αλλά ο ενθουσιασμός στα μάτια της και ο τρόπος με τον οποίο ταλαντευόταν στις φτέρνες της ήταν κολλητικός.

«Έχεις και άλλα να ψωνίσεις;» ρώτησε. «Εγώ σχεδόν τελείωσα. Αχ, με την κουβέντα, ξέχασα τον διάδρομο με τα παγωτά. Με καλεί».

Γέλασα και κοίταξα το ξέχειλο καρότσι μου.

«Ναι, ελπίζω να τελείωσα».

«Πάμε τότε. Μπορούμε να πληρώσουμε μαζί».

Όση ώρα περιμέναμε στο ταμείο, η Ντι μιλούσε ακατάπαυστα, με αποτέλεσμα να ξεχάσω το παράξενο περιστατικό στον διάδρομο των γαλακτοκομικών. Η Ντι θεωρούσε πως το Πίτερσμπεργκ χρειαζόταν και άλλο σουπερμάρκετ, γιατί αυτό δεν είχε βιολογικά προϊόντα και ήθελε βιολογικό κοτόπουλο για το φαγητό που είχε βάλει τον Ντέιμον να της μαγειρέψει. Έπειτα από λίγα λεπτά ξεπέρασα τη δυσκολία που είχα να την παρακολουθώ και άρχισα να χαλαρώνω. Δεν ήταν πολυλογού, απλώς γεμάτη... *ζωντάνια*. Ευχόμουν να με κολήσει λίγη από αυτήν.

Η ουρά προχωρούσε πιο γρήγορα απ' ό,τι στις μεγάλες πόλεις. Μόλις βγήκαμε έξω, σταμάτησε δίπλα σε ένα καινούργιο Φολκσβάγκεν και ξεκλείδωσε το πορτμπαγκάζ.

«Ωραίο αυτοκίνητο», σχολίασα. Είτε είχαν χρήματα είτε εργαζόταν.

«Το λατρεύω», είπε χτυπώντας απαλά το καπό. «Είναι το μωρό μου».

Έβαλα τις σακούλες με τα ψώνια στο πίσω κάθισμα του σεβντάν μου.

«Κέιτι;»

«Ναι;» Στριφογύριζα τα κλειδιά στο χέρι μου, ελπίζοντας, παρά τον βλάκα αδελφό της, να μου ζητήσει να συναντηθούμε αργότερα. Δεν ήξερα πόσες ώρες θα κοιμόταν η μαμά.

«Πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη εκ μέρους του αδελφού μου. Τον ξέρω καλά και είμαι σίγουρη ότι δεν ήταν και πολύ ευγενικός».

Σχεδόν τη λυπήθηκα που είχε αδελφό τέτοιο κόπανο.

«Δε φταις εσύ».

Έσφιξε τα δάχτυλά της γύρω από το μπρελόκ της και σήκωσε τα μάτια της στα δικά μου.

«Είναι υπερπροστατευτικός, γι' αυτό δεν τα πάει καλά με τους ξένους».

Όπως τα σκυλιά, ας πούμε; Σχεδόν χαμογέλασα στη σκέψη, αλλά εκείνη με κοίταζε σαν να φοβόταν μήπως δεν τη συγχωρήσω. Θα πρέπει να ήταν απαίσιο να ζει με τέτοιον αδελφό.

«Δεν πειράζει. Ίσως περνά μια κακή μέρα».

«Ίσως», είπε χαμογελώντας βεβιασμένα.

«Ειλικρινά, μην το σκέφτεσαι. Είμαστε εντάξει».

«Ευχαριστώ! Δεν είμαι κολλητσίδα. Τ' ορκίζομαι», είπε και μου έκλεισε το μάτι. «Αλλά θα ήθελα πολύ να κάνουμε κάτι αργότερα. Έχεις κανονίσει τίποτα;»

«Η αλήθεια είναι πως σκόπευα να σου λουπώσω λίγο το παρτέρι στον κήπο. Θες να βοηθήσεις;» Θα είχε πλάκα να το κάνω με παρέα.

«Ω, ακούγεται υπέροχο. Άσε να πάω τα ψώνια στο σπίτι και έρχομαι», είπε. «Τρελαίνομαι για κηπουρική. Δεν το έχω ξανακάνει».

Πριν προλάβω να ρωτήσω τι σοί παιδική ηλικία δεν περιλαμβάνει το φύτεμα ούτε μιας ντοματιάς, μπήκε στο αμάξι της και βγήκε από το πάρκινγκ. Σηκώθηκα από τον προφυλακτήρα μου και προχώρησα προς την πόρτα του οδηγού. Την άνοιξα και πάνω που ήμουν έτοιμη να μπω μέσα ένιωσα να με παρακολουθούν.

Σάρωσα όλο το πάρκινγκ με τα μάτια μου, αλλά ο μόνος που υπήρχε ήταν ένας τύπος με μαύρο κοστούμι και σκούρα γυαλιά ηλίου που κοίταζε τη φωτογραφία του αγνοούμενου κοριτσιού πάνω σε έναν κοινοτικό πίνακα. Μου ήρθε στον νου η ταινία *Οι Άντρες με τα Μαύρα*.

Το μόνο που του έλειπε ήταν η συσκευή εξάλειψης μνήμης και ο σκύλος που μιλάει. Θα είχα γελάσει, μόνο που τίποτα πάνω του δεν ήταν αστείο... Ειδικά από τη στιγμή που άρχισε να κοιτάζει απευθείας εμένα.

Η Ντι χτύπησε την πόρτα μου λίγο μετά τη μία εκείνο το μεσημέρι. Όταν βγήκα έξω, τη βρήκα να στέκεται κοντά στη σκάλα και να ταλαντεύεται στις φτέρνες πάνω στις ψηλές πλατφόρμες της. Δεν περίμενα ακριβώς τέτοια αμφίεση για κηπουρική. Ο ήλιος σχημάτιζε ένα φωτεινό στέμμα γύρω από το μελαχρινό της κεφάλι και στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένο ένα ένοχο χαμόγελο. Εκείνη τη στιγμή, μου θύμιζε νεράιδα παραμυθιού. Ή ίσως τρελαμένη Τίνκερμπελ, αν λάβουμε υπόψη τη διαρκώς τσιτωμένη συμπεριφορά της.

«Γεια». Βγήκα στη βεράντα, κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω μου. «Η μαμά μου κοιμάται».

«Ελπίζω να μην την ξύπνησα», ψιθύρισε, γελώντας πονηρά. Κούνησα το κεφάλι.

«Μπα, ούτε τυφώνας δεν την ξυπνάει. Και αυτό έχει όντως συμβεί».

Η Ντι χαμογέλασε και κάθισε στην κούνια. Έδειχνε ντροπαλή έτσι που αγκάλιαζε τους αγκώνες της.

«Μόλις γύρισα σπίτι με τα ψώνια, ο Ντέιμον έφαγε τα μισά πατατάκια μου, δύο από τα κεκάκια μου και μισό βάζο φιστικοβούτυρο».

Άρχισα να γελάω.

«Α στο καλό. Πώς διατηρείται τόσο...» Σέξι. «Αδύνατος;»

«Είναι απίστευτο», είπε, λυγίζοντας τα γόνατα και αγκαλιάζοντας τα πόδια της. «Τρώει τόσο πολύ, που πρέπει να πηγαίνουμε σουπερμάρκετ δύο και τρεις φορές την εβδομάδα». Με κοίταξε με μάτια που έλαμπαν. «Εδώ που τα λέμε, δε θα έπρεπε να μιλάω, γιατί κι εγώ μπορώ να φάω ολόκληρο ψυγείο στην καθισιά μου».

Η ζήλια μου έριξε σουβλιά στην καρδιά. Εγώ δεν ήμουν ευλογημένη με γρήγορο μεταβολισμό. Αυτό φαινόταν από τα μπούτια και τον πισινό μου. Δεν ήμουν παχιά, αλλά μου την έδινε όταν η μαμά με περιέγραφε ως «στρογγυλεμένη».

«Τι άδικο. Εγώ ένα σακουλάκι πατατάκια να φάω και παίρνω δύο κιλά».

«Είμαστε τυχεροί», είπε με σφιγμένο χαμόγελο. «Λοιπόν, πες μου τα πάντα για τη Φλόριντα. Δεν έχω πάει ποτέ».

Κάθισα στην ξύλινη κουπαστή της βεράντας.

«Φαντάσου ατελείωτα εμπορικά κέντρα και χώρους πάρκινγκ. Α, και οι παραλίες της. Ναι, η Φλόριντα αξίζει για τις παραλίες της». Λάτρευα τον ζεστό ήλιο πάνω στο δέρμα μου, τα δάχτυλά μου να βυθίζονται στην υγρή άμμο.

«Ποπό», είπε η Ντι, με το βλέμμα της να καρφώνεται στη διπλανή πόρτα σαν να περίμενε κάποιον. «Θα δυσκολευτείς να συνηθίσεις εδώ. Η προσαρμογή είναι... δύσκολη όταν είσαι έξω από το στοιχείο σου».

Σήκωσα τους ώμους.

«Δεν ξέρω. Δε φαίνεται να είναι και τόσο άσχημα. Φυσικά, όταν μου το είπε πρώτη φορά η μαμά είπα: “Αποκλείεται, με δουλεύεις”. Δεν ήξερα καν ότι υπήρχε αυτό το μέρος».

Η Ντι γέλασε.

«Ναι, πολλοί δεν το ξέρουν. Εμείς πάθαμε σοκ όταν ήρθαμε εδώ».

«Α, δηλαδή ούτε κι εσείς είστε από εδώ;»

Το γέλιο της ξεθώριασε και απέστρεψε το βλέμμα.

«Όχι, δεν είμαστε από εδώ».

«Για δουλειά ήρθαν οι γονείς σου;» ρώτησα, παρόλο που δεν είχα ιδέα τι είδους δουλειά θα μπορούσε να κάνει κανείς εδώ πέρα.

«Ναι, εργάζονται στην πόλη. Δεν τους βλέπουμε πολύ».

Είχα την εντύπωση ότι κρύβονταν περισσότερα πίσω από αυτό.

«Πακέτο. Αλλά... έχετε μεγάλη ελευθερία, φαντάζομαι. Και η μαμά μου σπάνια βρίσκεται σπίτι».

«Τότε καταλαβαίνεις πώς είναι». Ένα παράξενο, θλιμμένο

βλέμμα σκίασε τα μάτια της. «Κατά κάποιον τρόπο, ζούμε μόνοι μας».

«Και σκέφτεσαι ότι οι ζωές μας θα έπρεπε να είναι πιο συναρπαστικές, σωστά;»

Χαμογέλασε νοσταλγικά.

«Έχεις ακούσει που λένε *πρόσεχε τι εύχεσαι*; Το σκέφτομαι συχνά αυτό». Άρχισε να κουνά την κούνια μπρος πίσω με τα δάχτυλα των ποδιών της και μείναμε αμίλητες χωρίς να βιαζόμαστε να γεμίσουμε τη σιωπή. Ήξερα ακριβώς τι εννοούσε. Δε θυμάμαι πόσες φορές είχα ξαγρυπνήσει ελπίζοντας η μαμά να συνέλθει και να προχωρήσει μπροστά.

Γκριζα σύννεφα εμφανίστηκαν από το πουθενά και έριξαν τη σκιά τους στην αυλή. Η Ντι έσμιξε τα φρύδια.

«Αχ, όχι! Φαίνεται πως θα πιάσει η συνηθισμένη μεσημεριανή μπόρα. Συνήθως διαρκούν κανένα δίωρο».

«Τι κρίμα. Καλύτερα τότε να ασχοληθούμε αύριο με την κηπουρική. Είσαι ελεύθερη;»

«Εννοείται». Η Ντι αναρίγησε στο ξαφνικό δροσερό αεράκι.

«Αναρωτιέμαι πώς μπορεί να πιάσει μπόρα στα καλά καθούμενα. Σαν να ήρθε από το πουθενά, σωστά;»

Η Ντι πετάχτηκε από την κούνια, σκουπίζοντας τα χέρια στο παντελόνι της.

«Έτσι φαίνεται. Νομίζω πως ξύπνησε η μαμά σου κι εγώ πρέπει να ξυπνήσω τον Ντέιμον».

«Ακόμη κοιμάται; Λίγο αργά δεν είναι;»

«Είναι αλλόκοτος», είπε η Ντι. «Θα έρθω αύριο να πάμε στο φυτώριο».

Χαρούμενη, κατέβηκα από την κουπαστή.

«Τέλεια».

«Ωραία!» Κατέβηκε ζωηρά τα σκαλοπάτια και έκανε μια στροφή. «Θα δώσω στον Ντέιμον τα χαιρετίσματά σου!»

Ένωσα τα μάγουλά μου ξαφνικά να κοκκινίζουν.

«Ε, δεν είναι ανάγκη».

«Πίστεψέ με, είναι!» Γέλασε και έφτασε τρέχοντας στο διπλανό σπίτι. Η χαρά σε όλο της το μεγαλείο.

Η μαμά βρισκόταν στην κουζίνα με έναν καφέ στο χέρι. Καθώς με κοίταζε, το αχνιστό καφετί υγρό πιτσίλισε τον πάγκο. Το αθώο της βλέμμα την πρόδωσε.

Αρπαξα μια πετσέτα και πλησίασα τον πάγκο.

«Μένει δίπλα, τη λένε Ντι και έπεσα πάνω της στο σουπερμάρκετ». Σκούπισα με την πετσέτα τις κηλίδες του καφέ. «Έχει έναν αδελφό. Τον λένε Ντέιμον. Είναι δίδυμοι».

«Δίδυμοι; Ενδιαφέρον», είπε χαμογελώντας. «Είναι καλή η Ντι, γλυκιά μου;»

«Ναι, μαμά, πολύ καλή», είπα αναστενάζοντας.

«Πολύ χαίρομαι. Καιρός ήταν να βγεις από το καβούκι σου». Δεν είχα καταλάβει πως ζούσα σε καβούκι.

Η μαμά φύσηξε απαλά τον καφέ και ήπια μια γουλιά, κοιτάζοντάς με πάνω από το φλιτζάνι.

«Κανονίσατε να βρεθείτε αύριο;»

«Αφού το ξέρεις. Κρυφάκουγες».

«Εννοείται». Μου έκλεισε το μάτι. «Μητέρα σου είμαι. Αυτό κάνουμε οι μαμάδες».

«Κρυφακούτε τους άλλους;»

«Φυσικά. Πώς αλλιώς θα γνωρίζω τα πάντα;» ρώτησε αθώα. Στριφογύρισα τα μάτια και έκανα μεταβολή για το σαλόνι.

«Σεβάσου λίγο την προσωπική ζωή του άλλου, μαμά».

«Γλυκιά μου», φώναξε από την κουζίνα, «δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα».

Ημέρα που συνδέθηκε το Ίντερνετ ήταν καλύτερη και από το να μου ζητούσε κάποιος σέξι κούκλος το τηλέφωνό μου. Επειδή ήταν Τετάρτη, ενημέρωσα στα γρήγορα το μπλογκ μου σχολιάζοντας ένα τέλειο βιβλίο που είχα διαβάσει σχετικά με έναν κούκλο με θανατηφόρο άγγιγμα –πιάνει πάντα–, ζήτησα συγγνώμη για την απουσία μου, απάντησα σε σχόλια και έριξα μια ματιά σε μερικά αγαπημένα μου μπλογκ. Επιτέλους ένιωσα σαν στο σπίτι μου.

«Κέйти;» φώναξε η μαμά από κάτω. «Ήρθε η φίλη σου, η Ντι».

«Έρχομαι», φώναξα και έκλεισα το λάπτοπ μου.

Κατέβηκα δυο δυο τα σκαλιά και μαζί με την Ντι ξεκινήσαμε για το κατάστημα οικοδομικών υλικών, το οποίο δεν ήταν καθόλου κοντά στο σουπερμάρκετ, όπως μου είχε πει ο Ντέιμον. Είχαν ό,τι χρειαζόμουν για να σουλουπώσω το φρικτό παρτέρι.

Όταν γυρίσαμε σπίτι, πιάσαμε τα σακιά με το λίπασμα από τις γωνίες και με κόπο τα βγάλαμε από το πορτμπαγκάζ. Ήταν ασήκωτα και, μέχρι να τα βγάλουμε από το αυτοκίνητο, είχαμε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα.

«Θες να πιούμε κάτι πριν τα μεταφέρουμε στο παρτέρι;» ρώτησα, τεντώνοντας τα πονεμένα μου χέρια.

Σκούπισε τα χέρια της μεταξύ τους και έγνεψε.

«Χρειαζόμαι γυμναστική. Σιχαίνομαι τη μεταφορά πραγμάτων».

Μπήκαμε μέσα και ήπιαμε παγωμένο τσάι.

«Θύμισέ μου να γραφτώ γυμναστήριο», αστειεύτηκα, τρίβοντας τα αγύμναστα χέρια μου.

Η Ντι γέλασε και μάζεψε τα ιδρωμένα μαλλιά από τον λαιμό της. Ακόμη κι έτσι, κατακόκκινη και κουρασμένη, πάλι κούκλα έδειχνε. Εγώ είμαι σίγουρη πως έμοιαζα με μισότρελη δολοφόνο. Τουλάχιστον τώρα ξέραμε ότι δεν είχα και ιδιαίτερη δύναμη για να κάνω μεγάλη ζημιά.

«Στο Κέτερμαν, που λες, γυμναστική είναι να σέρνεις τον κάδο απορριμμάτων σου μέχρι το τέρμα του δρόμου ή να κουβαλάς σανό».

Της έδωσα ένα λαστιχάκι για τα μαλλιά, αστειευόμενη για τη βαρετή ζωή στην καινούργια μου πόλη. Όταν έπειτα από δέκα λεπτά βγήκαμε έξω, είδαμε όλα τα σακιά με το χρώμα στοιβαγμένα δίπλα στη βεράντα.

Την κοίταξα έκπληκτη.

«Πώς βρέθηκαν εδώ;»

Έπεσε στα γόνατα και άρχισε να ξεριζώνει τα ζιζάνια.

«Ίσως ο αδελφός μου».

«Ο Ντέιμον;»

Έγνεψε.

«Του αρέσει να το παίζει αφανής ήρωας».

«Αφανής ήρωας», μουρμούρισα. Ναι, καλά. Πιο εύκολα θα πίστευα ότι τα σακιά πέταξαν μόνα τους.

Η Ντι κι εγώ επιτεθήκαμε στα ζιζάνια με μεγαλύτερο ζήλο από αυτόν που περίμενα. Πάντα πίστευα ότι το ξεχορτάρισμα ήταν ο τέλειος τρόπος εκτόνωσης και, λαμβάνοντας υπόψη τις νευρικές κινήσεις της Ντι, θα πρέπει να ήταν εκνευρισμένη με πολλά. Με τέτοιον αδελφό, δε μου έκανε μεγάλη εντύπωση.

Αργότερα, η Ντι κοίταξε τα ξεφτισμένα νύχια της.

«Πάει το μανικιούρ μου».

Χαμογέλασα.

«Σου είπα να φορέσεις γάντια».

«Μα εσύ δε φοράς», παρατήρησε σωστά.

Σήκωσα ψηλά τα καφετιά από το χρώμα χέρια μου και της έκλεισα το μάτι. Τα νύχια μου ήταν πάντα φαγωμένα.

«Ναι, αλλά εγώ είμαι συνηθισμένη».

Η Ντι σήκωσε τους ώμους και πήγε να πιάσει μια τσουγκράνα. Έδειχνε αστεία με τη φούστα και τις πλατφόρμες, για τις οποίες επέμενε πως ήταν κατάλληλες για κηπουρική, και έσυρε την τσουγκράνα κοντά μου.

«Ωστόσο, έχει πλάκα».

«Καλύτερο από τα ψώνια στο σουπερμάρκετ;» αστειεύτηκα.

Φάνηκε να το σκέφτεται σοβαρά, ζαρώνοντας τη μύτη της.

«Ναι, είναι πιο... χαλαρωτικό».

«Πράγματι είναι. Όταν κάνω κηπουρική, δε σκέφτομαι τίποτε άλλο».

«Αυτό είναι ωραίο». Άρχισε να απλώνει με την τσουγκράνα τα σάπια φύλλα στο παρτέρι. «Το κάνεις για να μη σκέφτεσαι;»

Γονάτισα και έσκισα ακόμη ένα σακί με λίπασμα. Δεν ήμουν σίγουρη πώς να απαντήσω.

«Ο μπαμπάς μου... λάτρευε την κηπουρική. Ήταν πολύ της φύσης. Στο παλιό μας διαμέρισμα, δεν είχαμε αυλή ούτε κήπο, μόνο ένα μπαλκόνι. Μαζί είχαμε φτιάξει εκεί έναν μικρό κήπο».

«Τι συνέβη στον μπαμπά σου; Μήπως χώρισαν με τη μαμά σου;»

Έσφιξα τα χείλη μου. Δε μιλούσα ποτέ γι' αυτόν. Ποτέ όμως. Ήταν υπέροχος άνθρωπος – ο τέλειος πατέρας. Δεν του άξιζε αυτό που έπαθε.

Η Ντι σταμάτησε.

«Συγγνώμη. Δεν ήθελα να γίνω αδιάκριτη».

«Όχι. Δεν πειράζει». Σηκώθηκα και τίναξα τα χρώματα από

την μπλούζα μου. Είδα την Ντι να αφήνει την τσουγκράνα πάνω στην κουπαστή της βεράντας. Ξαφνικά, ολόκληρο το αριστερό της χέρι ξεθώριασε. Μπορούσα να διακρίνω τη λευκή κουπαστή από πίσω του. Ανοιγόκλεισα τα μάτια έκπληκτη. Το χέρι της ξανάγινε όπως πριν.

«Κέιτι; Είσαι καλά;»

Με την καρδιά μου να βροντοχτυπά, την κοιτάξα στο πρόσωπο και μετά πάλι στο χέρι. Ήταν ολόκληρο και κανονικότατο. Κούνησα το κεφάλι μου.

«Καλά είμαι. Εμ... ο μπαμπάς μου αρρώστησε. Από καρκίνο. Ήταν σε τελικό στάδιο – στον εγκέφαλο. Είχε πονοκεφάλους, έβλεπε πράγματα». Ξεροκατάπια, αποστρέφοντας το βλέμμα. Έβλεπε πράγματα όπως εγώ; «Πέρα από αυτό όμως, ήταν καλά μέχρι τη διάγνωση. Του ξεκίνησαν χημειοθεραπεία και ακτινοβολίες, αλλά η κατάστασή του επιδεινώθηκε πολύ γρήγορα. Πέθανε περίπου δύο μήνες μετά».

«Ω, Θεέ μου, Κέιτι, λυπάμαι τόσο πολύ». Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, η φωνή της απαλή. «Είναι τρομερό».

«Δεν πειράζει». Χαμογέλασα, παρόλο που δεν το ένιωθα. «Κοντεύουν να κλείσουν τρία χρόνια. Είναι ο λόγος για τον οποίο θέλησε η μαμά μου να μετακομίσουμε. Νέα αρχή και τέτοια κουραφέξαλα».

Στο φως του ήλιου, τα μάτια της γυάλιζαν.

«Το καταλαβαίνω. Ο χαμός κάποιου δεν ξεχνιέται με τον καιρό, έτσι δεν είναι;»

«Όχι». Έδειχνε να γνωρίζει το συναίσθημα, αλλά, πριν προλάβω να ρωτήσω, άνοιξε απότομα η πόρτα του σπιτιού της. Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος. «Αχ, όχι», ψιθύρισα.

Η Ντι γύρισε, αναστενάζοντας.

«Για κοίτα ποιος ήρθε».

Ήταν περασμένες μία το μεσημέρι και ο Ντέιμον έδειχνε σαν να είχε μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι. Το τζιν του ήταν

τσαλακωμένο, τα μαλλιά του ανακατεμένα. Μιλούσε με κάποιον στο κινητό, ξύνοντας το σαγόνι του.

Και από τη μέση και πάνω ήταν πάλι γυμνός.

«Δεν έχει μπλούζες;» ρώτησα, αρπάζοντας ένα φτυάρι.

«Δυστυχώς, νομίζω πως όχι. Ούτε καν τον χειμώνα. Τριγυρίζει διαρκώς έτσι μισόγυμνος». Δυσανασχέτησε. «Είναι εκνευριστικό να αναγκάζομαι να βλέπω τόσο πολύ από το... δέρμα του. Μπλιάχ».

Μπλιάχ για εκείνη. Για μένα πάλι καθόλου. Βάλθηκα να ανοίγω στο χώμα διάφορες τρύπες σε στρατηγικά σημεία. Ο λαιμός μου είχε στεγνώσει. Όμορφο πρόσωπο. Όμορφο σώμα. Φρικτή συμπεριφορά. Η αγία τριάδα των σέξι αγοριών.

Ο Ντέιμον έμεινε στο τηλέφωνο για περίπου μισή ώρα και η παρουσία του δε με άφηνε να λειτουργήσω φυσιολογικά. Δεν μπορούσα να τον αγνοήσω και, παρόλο που του είχα γυρισμένη την πλάτη, τον ένιωθα να με παρακολουθεί. Οι ωμοπλάτες μου μούδιασαν κάτω από το βαρύ του βλέμμα. Μόλις έκανα να γυρίσω, εξαφανίστηκε και... εμφανίστηκε λίγα δευτερόλεπτα αργότερα με μπλούζα. Κρίμα. Τέρμα το οφθαλμολουτρο.

Πιέξα το φρέσκο χώμα που είχα ρίξει, όταν ήρθε φουριόζος ο Ντέιμον, κατεβάζοντας βαριά το χέρι του στον ώμο της αδελφής του. Εκείνη έκανε να του ξεφύγει, όμως την κρατούσε γερά.

«Γεια σου, αδελφούλα».

Εκείνη στριφογύρισε τα μάτια, μα χαμογέλασε. Τον κοίταξε με λατρεία.

«Σ' ευχαριστούμε που μετέφερες τα σακιά», του είπε.

«Δεν το έκανα».

Η Ντι στριφογύρισε τα μάτια.

«Ό,τι πεις, ζαβό».

«Αυτό δεν είναι καθόλου ευγενικό». Την τράβηξε κοντά

του, χαμογελώντας – χαμογελώντας κανονικά... και αυτό του πήγαινε. Θα έπρεπε να χαμογελά συχνότερα. Μετά κοίταξε εμένα και τα μάτια του στένεψαν, λες και μόλις κατάλαβε ότι βρισκόμουν εκεί, στην αυλή μου. Το χαμόγελό του έσβησε απότομα. «Τι κάνεις;»

Κοιτάχτηκα. Ήταν προφανές τι έκανα με τόσο χώμα που είχα πάνω μου και τόσα φυτά γύρω μου.

«Φτιάχνω...»

«Δε ρωτάω εσένα». Γύρισε προς την αδελφή του, που είχε γίνει κατακόκκινη. «Εσύ τι κάνεις;»

Δε θα άφηνα να με επηρεάσει ξανά η αλλόκοτη συμπεριφορά του. Σήκωσα του ώμους και πήρα στα χέρια ένα γλαστράκι. Έβγαλα από μέσα το φυτό και δυστυχώς έκοψα μερικάς από τις ρίζες του.

«Τη βοηθάω με το παρτέρι. Μη γίνεσαι σπαστικός». Η Ντι του έριξε μια γροθιά στην κοιλιά για να την αφήσει. «Κοίτα τι φτιάξαμε. Νομίζω πως έχω κρυφό ταλέντο».

Ο Ντέιμον κοίταξε το αριστούργημα κηπουρικής μου. Αν με ρωτούσαν ποια θα ήταν η δουλειά των ονείρων μου, θα έλεγα να κατασκευάζω τοπία και να δουλεύω στην ύπαιθρο. Εντάξει, μπορεί να μην τα έβγαζα πέρα στην άγρια φύση, αλλά τα χέρια μου έκαναν θαύματα με λίγο χώμα και μερικά φυτά. Λάτρευα οτιδήποτε είχε σχέση με την κηπουρική. Το μούδιασμα που μου προκαλούσε, το ότι τα πάντα μύριζαν γήινα και πλούσια και το πώς λίγο νερό και φρέσκο χώμα έδιναν ζωή σε κάτι που μαραινόταν και πέθαινε.

Και ήμουν καλή σε αυτό. Παρακολουθούσα κάθε εκπομπή κηπουρικής στην τηλεόραση. Ήξερα πού να τοποθετώ τα φυτά που διψούσαν για ήλιο και ποια φυτά χρειάζονται σκιά. Υπήρχε συγκεκριμένη σειρά, τα ψηλότερα και πιο φυλλώδη και ανθεκτικά φυτά πίσω και τα άνθη μπροστά. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν να βάζω λίγο χώμα και *παράμ!*

Ο Ντέιμον σήκωσε το φρύδι.

Το στομάχι μου έκανε μια τούμπα.

«Τι;»

«Ωραίο είναι. Υποθέτω», είπε αδιάφορα.

«Ωραίο;» είπε η Ντι, αντικατοπτρίζοντας όλο το μέγεθος της προσβολής που ένιωθα κι εγώ. «Δεν είναι απλώς ωραίο. Σκίσαμε. Δηλαδή, η Κέιτι έσκισε. Εγώ απλώς της έδινα τα εργαλεία».

«Αυτό κάνεις στον ελεύθερο χρόνο σου;» με ρώτησε, αγνοώντας την αδελφή του.

«Τι... αποφάσισες να μου μιλάς τώρα;» ρώτησα, χαμογελώντας σφιγμένα και παίρνοντας μια χούφτα λίπασμα για να στρώσω στο χώμα. «Ναι, είναι το χόμπι μου. Το δικό σου ποιο είναι; Να βασανίζεις κουτάβια;»

«Δε νομίζω πως μπορώ να απαντήσω μπροστά στην αδελφή μου», απάντησε παίρνοντας ένα ύπουλο, πονηρό ύφος.

«Μπλιάχ», έκανε η Ντι μορφάζοντας.

Οι εικόνες που μου ήρθαν στον νου εκείνη τη στιγμή είχαν την ένδειξη Ακατάλληλο για Ανηλίκους και από το αυτάρεσκο ύφος του κατάλαβα ότι ήξερε τι σκεφτόμουν. Άρπαξα και άλλη χούφτα λίπασμα.

«Αλλά δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο γελοίο όσο το δικό σου», πρόσθεσε.

Πάγωσα. Κομματάκια κόκκινου χρώματος εκσφενδονίστηκαν από τα δάχτυλά μου.

«Και γιατί, παρακαλώ, είναι αυτό γελοίο;»

Το ύφος του ήταν σαν να έλεγε: *Μα στ' αλήθεια πρέπει να σου εξηγήσω;* Και εντάξει, η κηπουρική δεν είναι ό,τι πιο κουλ μπορεί να κάνει κανείς. Το ήξερα. Αλλά δεν ήταν γελοίο. Για χάρη της Ντι, που πραγματικά τη συμπαθούσα, το βούλωσα και άρχισα να απλώνω το λίπασμα.

Η Ντι έσπρωξε τον αδελφό της, αλλά αυτός δεν κουνήθηκε ούτε πόντο.

«Μη γίνεσαι κόπανος. Σε παρακαλώ;»

«Δε γίνομαι κόπανος», απάντησε. Σήκωσα τα φρύδια. «Τι σημαίνει αυτό;» είπε ο Ντέιμον. «Θες να πεις κάτι, γατάκι;»

«Εκτός από το να μη με ξαναπείς γατάκι; Όχι». Άπλωσα όμορφα το λίκασμα και σηκώθηκα να θαυμάσω το έργο μας. Κοίταξα την Ντι και χαμογέλασα. «Νομίζω πως καλά τα πήγαμε».

«Ναι», είπε εκείνη, σπρώχνοντας ξανά τον αδελφό της προς τη μεριά του σπιτιού τους. Και πάλι, ήταν σαν να έσπρωξε τοίχο. «Τα πήγαμε καλά, όσο γελοίο και αν ακούγεται. Και να σου πω κάτι; Μου αρέσει να γίνομαι γελοία».

Ο Ντέιμον κοίταξε τα φρεσκοφυτεμένα λουλούδια λες και ετοιμαζόταν να τους κάνει τομή για επιστημονικό πείραμα.

«Και νομίζω πως πρέπει να επεκτείνουμε τη γελοιοτήτά μας και στο παρτέρι του δικού μας κήπου», συνέχισε γεμάτη ενθουσιασμό. «Μπορούμε να πάμε στο μαγαζί, να αγοράσουμε πράγματα κι εσύ να...»

«Δεν τη θέλω σπίτι μας», είπε απότομα ο Ντέιμον, γυρνώντας στην αδελφή του. «Το εννοώ».

Έκπληκτη από το φαρμάκι που έσταζε το στόμα του, έκανα ένα βήμα πίσω.

Η Ντι, πάλι, δεν πτοήθηκε. Τα ντελικάτα χέρια της σχημάτισαν γροθιές.

«Είπα να δουλέυαμε το παρτέρι το οποίο, αν θυμάμαι καλά, βρίσκεται έξω... και όχι μέσα στο σπίτι».

«Δε με νοιάζει. Δεν τη θέλω εκεί».

«Ντέιμον, μην το κάνεις αυτό», ψιθύρισε η Ντι, βουρκώνοντας. «Σε παρακαλώ. Τη συμπαθώ».

Και τότε συνέβη το απίστευτο. Το πρόσωπό του μαλάκωσε.

«Ντι...»

«Σε παρακαλώ;» τον ρώτησε ξανά, χοροπηδώντας σαν παιδάκι που ζητά το αγαπημένο του παιχνίδι, εικόνα αλλόκοτη

αν αναλογιστεί κανείς το ύψος της. Ήθελα να ρίξω κλοτσιά στον Ντέιμον που την είχε μετατρέψει σε άνθρωπο διψασμένο για φιλία.

Βλαστήμησε μέσα από τα δόντια του, σταυρώνοντας τα χέρια.

«Ντι, έχεις φίλους».

«Δεν είναι το ίδιο και το ξέρεις». Οι χειρονομίες της μιμούνταν τις δικές του. «Είναι διαφορετικό».

Ο Ντέιμον με κοίταξε, με τα χείλη του σε μια λεπτή γραμμή. Αν κρατούσα ακόμη το φτυάρι, νομίζω πως θα του το κοπανούσα στο κεφάλι.

«Είναι φίλοι σου, Ντι. Είναι σαν εσένα. Δε χρειάζεται να είσαι φίλη με κάποια... κάποια σαν *αυτήν*».

Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα πει κουβέντα, γιατί δεν είχα ιδέα τι συνέβαινε και δεν ήθελα να πω κάτι που θα στεναχωρούσε την Ντι. Στο κάτω κάτω, ο αδελφός της ήταν ο κόπανος, αλλά αυτό παραπήγαινε, *αυτό* ξεπερνούσε τα όρια.

«Τι εννοείς, κάποια σαν εμένα;»

Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και έβγαλε έναν μακρύ αναστεναγμό.

Τα μάτια της αδελφής του τινάζονταν νευρικά από μένα σ' εκείνον.

«Δεν εννοούσε κάτι συγκεκριμένο».

«Σαχλαμάρες», μουρμούρισε.

Τώρα τα χέρια μου είχαν γίνει δύο γροθιές.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου, *διάολε*;»

Ο Ντέιμον με κοίταξε κατάματα. Είχε ένα παράξενο ύφος.

«Εσύ».

«Εγώ είμαι το πρόβλημά σου;» είπα κάνοντας ένα βήμα μπροστά. «Ούτε καν σε ξέρω. Κι ούτε εσύ με ξέρεις».

«Όλοι ίδιοι είστε», είπε κι ένας μυσ φούσκωσε στο σαγόνι του. «Δε χρειάζεται να σε γνωρίσω. Ούτε και θέλω».

Σήκωσα αγανακτισμένη τα χέρια ψηλά.

«Εδώ συμφωνούμε, φιλαράκο, γιατί ούτε κι εγώ θέλω να σε γνωρίσω».

«Ντέιμον», είπε η Ντι, πιάνοντας το μπράτσο του. «Κόφ' το». Εκείνος με κοίταξε και χαμογέλασε υπεροπτικά.

«Δε μου αρέσει που είστε φίλες με την αδελφή μου».

Ξεστόμισα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό, ίσως όχι το πιο έξυπνο. Συνήθως δεν ήμουν χαρακτήρας που ανταποδίδει άμεσα τα πυρά, αλλά αυτός ο τύπος μού άναβε τα λαμπάκια και με έκανε να χτυπάω κόκκινο.

«Κι εγώ δε δίνω δεκάρα για το τι σου αρέσει».

Τη μια στιγμή στεκόταν δίπλα στην Ντι και την άλλη είχε βρεθεί ακριβώς μπροστά μου. Και όταν λέω ακριβώς μπροστά μου, εννοώ *ακριβώς μπροστά μου*. Δεν μπορεί να κινήθηκε τόσο αστραπιαία. Ήταν αδύνατον. Όμως να που βρισκόταν μπροστά μου, δέσποζε από πάνω μου και με κοιτούσε από ψηλά.

«Πώς... πώς το έκανες αυτό...» Έκανα ένα βήμα πίσω, ανίκανη να μιλήσω. Η ένταση στα μάτια του με έκανε να ανατριχιάσω. *Χριστέ και Παναγιά...*

«Άκου προσεκτικά», είπε, κάνοντας ένα βήμα μπροστά. Εγώ έκανα ένα πίσω κι εκείνος ακολουθούσε μέχρι που η πλάτη μου κόλλησε σε ένα από τα ψηλά γέρικα δέντρα. Ο Ντέιμον έσκυψε ελαφρά και τα αφύσικα πράσινα μάτια του γέμισαν όλο τον κόσμο μου. Το σώμα του ανέδιδε θερμότητα. «Αυτό που θα σου πω θα το πω μόνο μία φορά. Αν συμβεί κάτι στην αδελφή μου, μα το...» Σταμάτησε παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, καθώς το βλέμμα του στάθηκε στα μισάνοιχτα χείλη μου. Κάτι τρεμόπαιξε στα μάτια του, αλλά μετά στένεψαν πάλι, πνίγοντας οτιδήποτε μπορεί να υπήρχε εκεί.

Οι εικόνες επέστρεψαν ολοζώντανες. Οι δυο μας. Καυτοί και ιδρωμένοι. Δάγκωσα το χείλος μου και προσπάθησα να ξαναπάρω το φυσικό μου ύφος, αλλά κατάλαβα πως ήξερε τι

σκεφτόμουν, μόλις στο πρόσωπό του απλώθηκε η ενοχλητική αυταρέσκεια. Παραπάνω από ενοχλητική.

«Είσαι βρόμικη, γατάκι».

Ανοιγόκλεισα έκπληκτη τα μάτια. Αρνήσου. Αρνήσου. Αρνήσου.

«Τι είπες;»

«Βρόμικη», απάντησε τόσο χαμηλόφωνα, που η Ντι αποκλείεται να τον άκουσε. «Είσαι πασαλειμμένη με βρομιά. Τι νόμιζες πως εννοούσα;»

«Τίποτα», απάντησα, ευχόμενη να ξεκολλήσει επιτέλους από πάνω μου. Δεν ένιωθα και πολύ άνετα να τον έχω τόσο κοντά μου. «Κάνω κηπουρική. Όταν κάνεις κηπουρική, γίνεσαι βρόμικος».

Τα χείλη του συσπάστηκαν.

«Υπάρχουν πολύ πιο διασκεδαστικοί τρόποι για να γίνεται κανείς... βρόμικος. Όχι πως θα τους έδειχνα ποτέ σ' εσένα».

Είχα την εντύπωση ότι γνώριζε άπταιστα όλους τους τρόπους. Έγινα παντζάρι.

«Χίλιες φορές να κυλιέμαι σε κοπριά παρά κάπου όπου μπορεί να κοιμάσαι εσύ».

Ο Ντέιμον σήκωσε το φρύδι και μετά έκανε απότομα μεταβολή.

«Πρέπει να πάρεις τον Μάθιου», είπε στην αδελφή του. «Τώρα, όχι σε λίγο».

Έμεινα κολλημένη πάνω στο δέντρο, ακίνητη και αποσβλωμένη μέχρι να εξαφανιστεί μέσα στο σπίτι του και να κλείσει την πόρτα. Ξεροκατάπια και γύρισα άναυδη στην Ντι.

«Εντάξει», είπα, «αυτό ήταν κάπως έντονο».

Κάθισε βαριά στα σκαλοπάτια, κρύβοντας το πρόσωπο στα χέρια της.

«Τον αγαπώ πολύ, αλήθεια λέω. Είναι ο αδελφός μου, ο μοναδικός...» Σταμάτησε απότομα και σήκωσε το κεφάλι.

«Αλλά είναι κόπανος. Το ξέρω. Όμως δεν ήταν πάντα έτσι».

Ανίκανη να μιλήσω, απλώς την κοίταξα. Η καρδιά μου ακόμη χτυπούσε ξέφρενα, το αίμα έτρεχε στις φλέβες μου. Δεν ήμουν σίγουρη αν ήταν ο φόβος ή η αδρεναλίνη αυτό που μου προκαλούσε ζάλη, αλλά τελικά κατάφερα να ξεκολλήσω από το δέντρο και να την πλησιάσω. Κι αν δε φοβόμουν, αναρωτήθηκα μήπως τελικά θα έπρεπε.

«Είναι δύσκολο να έχω φίλους με αυτόν πάνω από το κεφάλι μου», μουρμούρισε, με το βλέμμα στυλωμένο στα χέρια της. «Όλους τούς διώχνει».

«Γιατί άραγε;» Στην πραγματικότητα, όντως αναρωτιόμουν γιατί. Δεν ήταν φυσιολογικό να συμπεριφέρεται τόσο κτητικά. Τα χέρια μου έτρεμαν ακόμη και, παρόλο που είχε φύγει, τον *ένιωθα* – ένιωθα τη θερμότητα που ανέδιδε. Ήταν πολύ... συναρπαστικό. Δυστυχώς.

«Λυπάμαι τόσο, μα τόσο πολύ». Σηκώθηκε από τα σκαλιά, χειρονομώντας νευρικά. «Είναι απλώς υπερπροστατευτικός».

«Εντάξει, το καταλαβαίνω αυτό, αλλά δεν είμαι και κανένας βιαστής».

Χαμογέλασε αγνά.

«Το ξέρω, όμως ανησυχί πολύ. Είμαι σίγουρη πως... θα ηρεμήσει άμα σε γνωρίσει καλύτερα». Πολύ αμφέβαλλα. «Σε παρακαλώ, πες μου ότι δε θα το βάλεις κι εσύ στα πόδια», είπε και ήρθε μπροστά μου σμίγοντας ανήσυχη τα φρύδια. «Ξέρω ότι ίσως πιστεύεις πως η παρέα μου δεν αξίζει να...»

«Όχι. Δεν πειράζει», είπα, περνώντας το χέρι μου από το μέτωπό μου. «Δεν πρόκειται να με κάνει να το βάλω στα πόδια».

Φάνηκε τόσο ανακουφισμένη, που νόμιζα πως θα καταρρεύσει.

«Ωραία. Πρέπει να φύγω τώρα, αλλά θα διορθώσω την κατάσταση. Σου το υπόσχομαι».

Σήκωσα τους ώμους.

«Δεν υπάρχει τίποτα να διορθώσεις. Ο αδελφός σου δεν είναι δικό σου πρόβλημα».

Ένα παράξενο βλέμμα σκοτείνιασε το πρόσωπό της.

«Και όμως, είναι. Θα τα πούμε αργότερα, εντάξει;»

Έγνεψα και έμεινα να την παρακολουθώ καθώς απομακρυνόταν. Πήρα τα άδεια σακιά. Τι στον διάολο είχε συμβεί μόλις τώρα; Ποτέ στη ζωή μου δε με αντιπάθησε τόσο κάποιος. Κούνησα το κεφάλι και πέταξα τα σακιά στα σκουπίδια.

Ο Ντέιμον ήταν κούκλος, αλλά κόπανος. Τρομοκράτης. Και εννοούσα αυτό που είχα πει στην Ντι. Δε θα τον άφηνα να με απομακρύνει από την αδελφή του. Ας το κατάπινε. Είχα έρθει για να μείνω.

Όταν μετακομίσαμε στη Δυτική Βιρτζίνια λίγο πριν από την αποφοίτησή μου, αναγκάστηκα να συμβιβαστώ με το νέο μας σπίτι, τη δύσκολη πρόσβαση στο Ίντερνετ και άλλες εκνευριστικές καταστάσεις μέχρι που... εντόπισα τον γείτονά μου με τα καταπράσινα μάτια. Τα πράγματα έδειχναν ότι θα εξελιχθούν καλά.
ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΝΟΙΞΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ...

Ο Ντέιμον είναι εξοργιστικός. Αλαζόνας. Δεν τα πάμε καλά. Καθόλου. Αλλά όταν ένα φορτηγό έρχεται καταπάνω μου και ο Ντέιμον παγώνει κυριολεκτικά τον χρόνο με ένα κούνημα του χεριού του, κάτι απίστευτο συμβαίνει.
ΕΝΑΣ ΚΑΥΤΟΣ ΕΞΩΓΗΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΕΝΕΙ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ.

Καλά ακούσατε. Εξωγήινος. Ο Ντέιμον και η αδελφή του έχουν έναν σωρό εχθρούς που επιδιώκουν να αποκτήσουν τις δυνάμεις τους. Ο μόνος τρόπος να βγω ζωντανή από όλο αυτό είναι να μείνω όσο πιο κοντά στον Ντέιμον γίνεται.
ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝ ΠΡΟΛΑΒΩ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΣΩ ΕΓΩ ΠΡΩΤΗ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ.

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16150